

DİYARBAKIR PEŞREVİ EŞLÜĞÜNDE BERABER VE SOLO Lİ BER PEŞREVA AMEDÊ Bİ HEV RE Û SOLO

f /tigrishaber @tigrishaber /tigris_haber tigrishaber İhbar hattı 0538 334 53 75

TIGRİS

HABER

Tirkî û Kurdî
Türkçe ve Kürtçe

8 Kasım 2019 Cuma A4 özel sayısı -Hejmara A4ê ya bi teybeti www.tigrishaber.com Ücretsiz/ Bê Pere'ye

KATILIMCI SANATÇILAR

Servet Aslan, Ceylan Çiftçi,
Nazlı Ergen, Nadan Özcan,
Zelal Özkan, Eylem Sayın,
Bahar Tokur, Evindar Tokur,
Neşe Toprak, Mazlum Yaşar

FİLM PROGRAMI

7 KASIM 2019, 19.00

Bezgin Bekir Kültür & Sanat
Garod'un hikâyesi | Onnik
Dinkjian, Yönetmen: Onur
Günay ve Burcu Yıldız, 2009, 52'
The Killing of Tahir Elçi by ©
Forensic Architecture, 2019,
video, 26:52 min

Fotoğrafçı, Yönetmen: Lütfü
İrdem, 2019, 10' (Diyarbakır
premiere)

Görünmez Kadın, Yönetmen:
Lütfü İrdem, 2016, 10'
Mase, Evindar Tokur, 2019,
4' (Dünya premiere)

SANATÇI SUNUMLARI VE AÇILIŞ KONUŞMASI

Moderatör: Şener Özmen

8 KASIM 2019, 17:00

Gölge

AÇILIŞ

8 KASIM 2019, 19.00

A4 AÇIK SANAT ALANI,
EŞ KÜRATÖRLER:

Dicle Beştaş ve Misal Adnan Yıldız

HUNERMENDÊN BEŞDAR

Servet Aslan, Ceylan Çiftçi,
Nazlı Ergen, Nadan Özcan,
Zelal Özkan, Eylem Sayın,
Bahar Tokur, Evindar Tokur,
Neşe Toprak, Mazlum Yaşar

BERNAMEYA FİLMÊ

7 MIJDAR 2019, 19.00

Bezgin Bekir çand & hûner
Çiroka Garodî | Onnik Dinkjian,
Derhêner: Onur Günay û
Burcu Yıldız, 2009

The Killing of Tahir Elçi by ©
Forensic Architecture, 2019,
video, 26:52 min

Fotografvan, Derhêner : Lütfü
İrdem, 2019 (Diyarbakır
premiere)

Jina Nexwîya, Derhêner : Lütfü
İrdem, 2016

Mase, Evindar Tokur, 2019
(Dinya premiere)

PÊŞKÊŞKIRINÊN
HUNERMENDAN Û AXAFTÎNA
DESTPÊKÊ

8 KASIM 2019, 17:00

Gölge/Sî

DESTPÊK

8'Ê MIJDARÊ 2019, 19.00

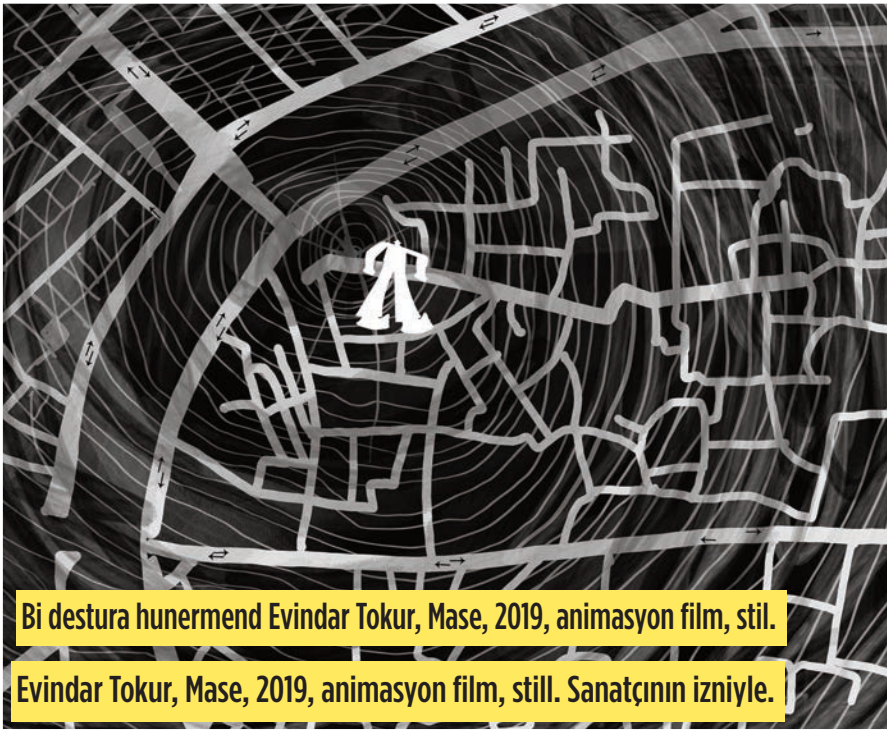
A4 MEYDANA HUNERÊ

HEVKARÎYA KURATORÎYÊ

Dicle Beştaş û Misal Adnan Yıldız

Nadan Özcan, Amed'in
Portresi, duvar resmi,
670X200 cm, 2019
Nadan Özcan,
Portre'ya Amedê, Wêneye
dîvar, 670X200 cm, 2019

Bi destura hunermend Evindar Tokur, Mase, 2019, animasyon film, stil.

Evindar Tokur, Mase, 2019, animasyon film, stil. Sanatçının izniyle.

The Killing of Tahir Elçi by ©
Forensic Architecture, 2019

Diyarbakır'dan sanatçı inisiyatifi A4 AÇIK SANAT ALANI' nın kendi mekanında açılacak olan; kamusal programı için komşusu Gölge' yi ve film programı için alternatif mekan Bezgin Bekir' i haritasına dahil eden "Diyarbakır Peşrevi eşliğinde Beraber ve Solo" sergisi, düşünsel süreci bu yaz başından beri devam eden açık uçlu bir atölyenin sunumu. Yaşadıkları şehirle, Amed' le ilgili olarak ortaklaştıkları sorular etrafında bir araya gelen katılımcılar, atölye sürecinde kamusal mekanlarla, ortak kullanım alanlarıyla, değişen coğrafya ve değişmeyen siyasi iklimle ilişkilendirerek ürettikleri son projelerini sergiliyor.

Makam çiçeğinden gübre böceğine, Demirci Kawa'dan Ayşe Şan'a, Sur'dan Dört Ayaklı Minare'ye zengin bir referans listesi ve içerik geliştirme süreci sonucu ortaya çıkan ortak tartışmalar, yerel kültür, kent hafızası,

birlikte yaşama pratiği ve kamusal olan etrafında şekillendi. Serginin en temel önerisi -ya da hayali, bir atölyenin ve serginin ömrüyle de sınırlı olsa da, birbirimizi duyabildiğimiz, seslerin kısılmadığı ve birlikte düşünmeye inanan çoğulcu bir zihinsel alan yaratmanın olasılığı.

Eş-küratörler Diyarbakır'ın sosyal, kültürel ve siyasi dinamiklerinden yola çıkarak şekillenen sergiyi; katılımcıların kişisel projelerinin ve kolektif bir araştırma sürecinden sonra ortaya çıkan bir araştırma sorusunun (Diyarbakır'ın geleceğine bakmak için birlikte nasıl bir müze hayal edebiliriz?) etrafında kurguladı. Ortaya çıkan araştırmalar, malzemeler, tartışmalar, Diyarbakır'ın güçlü yerel sesi Tigris Haber Gazetesi'nin elinizde tuttuğunuz özel sayısı olarak hazırlandı.

Ji Amedê insiyatifa hunermendan, li mekana wan, li cihê Meydana hunerê Ya A4ê vebûyî û ji bo bernameya gelemperî mekana cîranê xwe Golgeyê û ji bo bernameyên filman mekaneke alternatif Bezgin Bekir, tevli mekana xwe kirî. Ramana pêvajoya pêşengeha "Li Ber Pêşreva Amedê Bi Hev Re û Solo" bi hevparîya Pêşkêşkirina Atolyeyeke bêserûber ya li serê vê havînê destpêkirî ye. Bi hevparîya Beşdarvanên li derdora pîrsen bajarê lê dijîyin, bajarê Amedê, di pêvajoya atolyeye li mekanên gelemperî, li meydanên hevpar, projeyên xwe yên li dawîyê bi têkilîya erdnîgariya xwe vedigûheze û bi demsaliya siyasî ya xwe venagûheze pêkhatî didin pêşandin û pêşkêşkirin.

Ji kulîlka leylandê heya kezika gûgerinkê, ji Kawayê Hesinker heya Eyşeşanê, Ji Surê heya Minareya Çarling listeyeke referansa wê dewlemend,

minaqêşayên piştî pêvajoya berfirehkirina naverokê, çanda heremî, bîr û hişmenda bajêr, pratika bihevrejîyînê û li derdora meydana gelemperî şikil girt. Pêşniyaziya pêşangehê ya sereke- an jî xeyalî- hevbihîstina hevûdu-bi temenê pêşengehê û atölyeye hatibe sinorkirî jî-

Û ixtimala afirandina meydanake deng lê nayên bîrin û ji kesên jî bihevrefikirînê bawer dîkin, pêk tê.

Kuratorek hevkar, kêşandina birêketina jî çalakîyên siyasî, çandî û civakî yên li Amedê avabûyî, pîrsa lêkolîna piştî pêvajoya vekolîneke kolektîf û projeyên şexsî ên beşdervanan derketî holê, li derdora pîrsa "Ji bo pêşeroja Amedê em dikarin muzeyêke çawa xeyal bikin?" hate pevxistin.

Lêkolîn, nîqaş û alavên ku Lderketin holê, di hejmara taybet ya Rojnameya nuçeyan a tigrisê ya di de destê we de hatiye weşandin.

Bahar Tokur

Muzeya Bêhnan a Amedê

Dema behsa muzeye tê kirin, bi piranî pêşengeha tiştên di nav koleksiyonan de tê bîra mirov. Hizrê muzeya ez xeyal dikim, ji bêhnan pêk tê. Muzeya bêhnan, ji hin demên qeyidkirî û hin bêhnên miheqeq mirov dixwaze veşêre pêk tê; loma jî, ramaneke ji rêzê derketiye ev raman. Bêhn li gora mijarên xwe tèn beşandin û sinifandin. Mînak; Bêhnên bexçeyên fêkiyan, qaşilê mendalinayê û h.w.d. Dibêti ye, bandoreke wan a cê wê li her ziyaretvanan bibe û hin serpêhatiyên wan zindî bike. Beşa bêhnên şeran, pevcûn û şidetan bi bêhnên şewatan wê were nasandin. Dibe hin bêhnên weke bêhna nê, bêhna xwarinên li kolanan tèn frotin ji naveroka jiyana rojane mînak werin dayîn. Dibe li vê mekana ji bo bêhnên hatî hizirîn, tiştên ne darîçav weke tiştên darîçav bêne hişmendê û heta koleksiya di hişê her mirovî de ji derkeve meydanê.

Bahar Tokur | Diyarbakır Koku Müzesi

Genellikle müze denilince akla ilk koleksiyonlarda bulunan objelerin sergilenmesi gelir. Benim hayal ettiğim müze fikriyse, koku üzerine kurulu. Koku Müzesi, bazı anların kaydını alan, mutlaka saklamak istenilen kokulardan oluşan; bu yüzden de, alışılmışın dışında bir müze fikri. Kokular, konularına göre ayrılabilir. Örneğin meyve bahçesi kokusu, mandalina kabuğu vs. Bu, her ziyaretçi üzerinde farklı bir etki

yaratabilir; onların geçmiş deneyimlerini canlandırabilir. Savaş, çatışma ve şiddet bölümü yanık kokusuyla tarifleenebilir. Gündelik yaşamın içinden, ekmek kokusu, sokakta satılan ve yiyecek tezgahlarından yayılan kokular çıkarılabilir. Koku müzesi olarak düşünülen bu mekânda, soyut olan somut bir algıya çevrilebilir ve hatta her insanın kendi içindeki koku koleksiyonu ortaya çıkarılabilir.

Evindar Tokur | Muzeya Şêh Saîd

Şeyh Said ve arkadaşlarının idam haberi
Vakit Gazetesi, 13 Zilkade 1343 (M. 1925)

Ev dera li Daxqapiyê û bi timî navê wê tê vegûhestin, meydana Şêx Seîd (bi 47 hevalên wî re) ji aliye Dadgeha Îstiklalê li sala 1925an lê hatî idamkirin e. Mîrov dikare vê meydanê weke cihekî bîranînê bifikire. Pêşniyaziya min, hizra min, bi navê Muzeya

Şêx Saîd îstîmlakkirina Meydana Daxqapiyê pêk tê. Ji vê hêlê ve, wê ji bîra civakî û ji zanîna dîrokê re bibe destpêk, bi demê û asoyeke berfireh, bi gera ziyaretvanan, dibe ji bo projeya vegûhestineke bîra civakî ya hevbeş were bikaranîn.

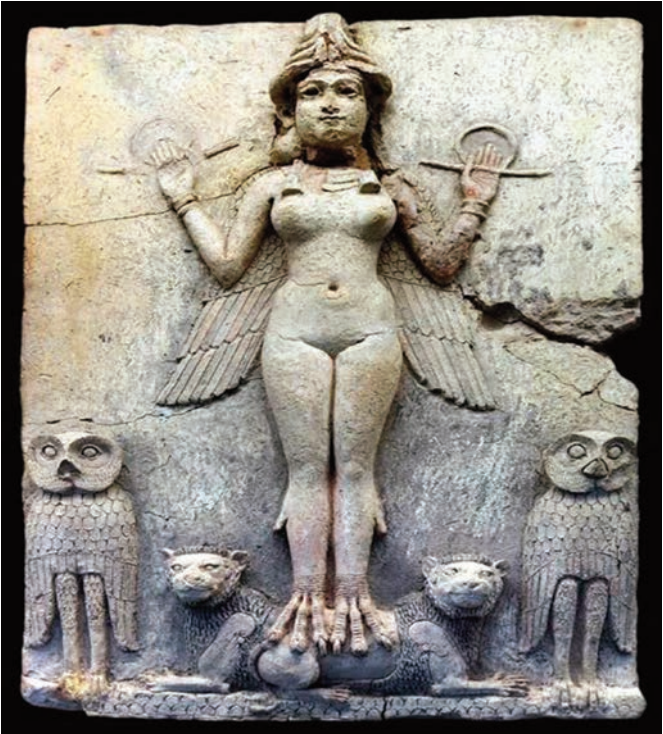
Evindar Tokur | Şeyh Saîd Müzesi

Dagkapı’da yer alan ve sürekli ismi değiştirilen yer, 1925 yılında İstiklal Mahkemesi tarafından Şeyh Said’in (47 arkadaşıyla) idam edildiği meydana. Bu meydan, bir hafıza mekânı olarak düşünülebilir. Benim müze önerim, Dagkapı Meydanı’nın Şeyh Saîd Müzesi olarak yeniden kamusallaşması fikri üzerine kurulu. Bu açıdan, toplumsal hafızayı ve tarih bilincini tetikleyecek, açık uçlu ve zamanla ziyaretçilerinin katılımıyla dönüşecek bir kolektif hafıza projesi olarak işleyebilir.

Neşe Toprak | Muzeya Mitolojîyê

Bi min, muzeyeke nû ya li Amedê ; divê bi temaya karakterên jinên mitolojîk ava bibe. Gava min mitolojî vedikola ku xwedawend bala min bi ser xwe de birin, du pêşlehengên nasnameya xwe ya jînitî ya ez dixwazim bi wate bikim. Tekoşîna Xwedawendê eşqê Înannaya bi xwedawend Enkî re û tekoşîna Tîamatê ya ji aliye kurê xwe Marduk ve hatî kuştin. Bi teybetî cihê jinan ê di civakê de, vegûhestina cihê siyasî, feminîzîm û bi tevlihekirina perspektîfên wekhevîya derfetên zayenda civakî, ez vê ramana xwe pêşniyaz dikim. Ger em bi tevgerên jiyana rojîna yê ji demên berê heya îro hatî û nasnameya xwe ya jînbûnê ji nû ve bi nav bikin, divê em ji mitolojîyê dest pê bikin. Divê di vê muzeyê de tablo û heykelên figurên jinên xwîrt ên di mitolojîyê de hebin û navê wê muzeye “Muzeya Mitolojîyê” be.

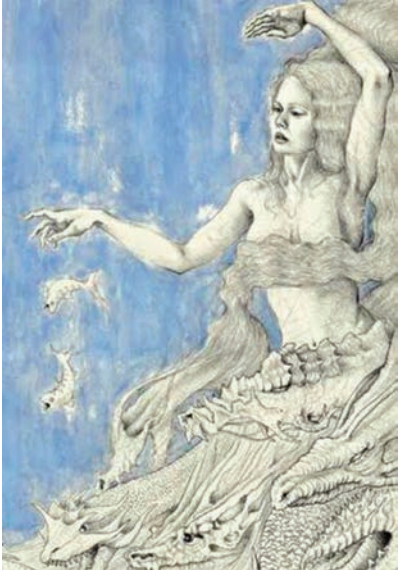

“Diyarbakır’ın geleceğine bakmak için birlikte nasıl bir müze hayal edebiliriz?”

“Ji bo pêşeroja Amedê em dikarin muzeyeke çawa xeyal bikin?”

Neşe Toprak | Mitoloji Müzesi

Diyarbakır’da kurulacak yeni bir müze, bence tarihten, mitolojik, kadın karakterlerle ilgili bir tema üzerine kurulmalı. Mitolojiyi incelerken iki tanrıça dikkatimi çok çekti anlamlandırmaya çalıştığım kadın kimliğimin öncü kahramanları idi. bunlardan; aşk tanrıçası İnanna’nın tanrı Enki ile olan mücadelesi ve oğlu tanrı marduk tarafından öldürülen tanrıça tiamatın mücadelesi beni çok etkilemişti Özellikle kadının toplumsal yeri, değişen siyasi konumu, feminizm, toplumsal cinsiyet ve fırsat eşitliği üzerine tarihsel perspektifleri katarak düşünmek için, bu müze fikrini öneriyorum. Geçmişten günümüze gündelik hayatı ve bu anlamda kadın kimliğimizi yeniden anlamlandırma çabası içerisinde gireceksek, bence buna öncelikle mitolojiden başlamalıyız. Bu müze mitolojilerdeki güçlü kadın figürlerinin, onlara ait heykellerin ve tabloların olduğu bir müze olmalı. Adı da “Mitoloji Müzesi” olmalı!

Dicle Beştaş | Muzeya Avahîyên Parazît

Divê muzeya hunera rojane dera li wir ava bûyî bi esil bike û li dijî rewşa durbûna gel bi tevger bibe. Bi min; Hunera li warekî pêkhatî divê hêza xwe bi timî ji wî warî(cihî) hilbigire. Ez muzeyên ji kokên avahîbûna xwe dur û ji komeke mirovan bijartî re hatî avakirin û ji wan re bûyî meta/mal û vê sebebbûna wê ya vegûhestina civakî û siyasî red dikim. Li gotina xwe zêde dikim; Çima xaniyek ji avahîya xwe bi perezît bibe û nebe muzeyeke bijarte? Weke pitpitkên ne xweşik ên li qartolan aj didin... Ne bi esil e, bê xeml û şeml, ên nabêjin di şevêkê de li vir ava bûm, ên dibêjin ez bi timî li vir bûm.

Li nava Sûrha Amedê tevgerên vegûherîna şaristanî a bîngeha wê ji beriya gelek salan çêbûye mijara gengêşiyê ye, mijara bi esasî dibêje wê çî, bi çî û çawa vegûherînê. Wê ne şaş be, mirov bibêje pratikên pêk tîr rasterast projeyên ji bo biesilkirin û rantê ne. Gava mirov li naveroka projeyên vegûherîna şaristanî, bi pêkhatên fizîkî lisersekinandina li

nava Sûrhê û çavmîçandina li tîkîliya Sûrhîyan a bi Sûrê re tîr tîtin. Projeyên Restorasyon û vegûherînên tîr kirin, bi tenê bi çendek serenavan e û bi du beşan ji hev cê dibin. Avahiyên bi tescil (hêjayî parastinê ne) û yêr ne bi tescil (nayêne parastin, wê bîr xerakirin). Avahiyên ne bi tescil wê werine xerakirin û li şûna wan wê avahiyên dişîbin avahiyên bi tescil bîr avakirin. Li Sûrê xaniyên ji kevîrên bazalt ji yêr ne ji kevîrên bazalt biwêdetir in. Herwiha xaniyên bîr xerakirin aktoren hiş û bîra vî bajarî ne. Ev avahiyên bûne cîh û warê kesên gundê wan hatî valakirin û loma jî koçber bûyîn.

Ji nû ve bikaranîna rûberên her du binayên “ne bi tescil” careke di ji bo bikaranîna hunera rojana ya di avahîyeke parazit de vedike, fikra muzeya ez xeyal dikim ev e. “neewiyê neewiyê ew bixwe ye” ((q)’=q) bi tevgera ji vê pêşniyaziyê du hemanên biesilkirinê (vegûherîna şaristanî û muzeya hunera nûdemî) hevûdu dihevinin an hevûdu dihevin?

Dicle Beştaş | Parazit Bina Müzesi

Bir güncel sanat müzesinin, yerleşmeye çalıştığı yeri soylulaştırması, halktan, kitlelerden kopuk olması durumuna karşı bir tutum sergilemesi gerektiğini düşünüyorum. Bana göre, ‘yer’de üretilen sanat gücünü tam olarak (o yerden) oradan almalı. Müze yapılarının bağlamından kopuk, ayrıcalıklı sınıf için tasarlanmış bir meta haline gelmesini ve kendiyile beraber getirdiği toplumsal ve politik dönüşümü reddediyorum. Ve ekliyorum; neden bir konut yapısından parazitlenerek beliren bir müze yapısı olmasın? Tıpkı bir patatesten tomurcuklanan o çirkin benekçikler gibi... Soylu değil, gösteriş yok, bir gecede buradayı kondum yok, aslında hep buradayım var.

Diyarbakır Suriçi’nde temeli yıllar öncesine dayanan kentsel dönüşüm hareketliliğin esasen neleri neye ve nasıl dönüştürmeye çalıştığı bir tartışma konusu. Yapılmakta olan uygulamaların düpedüz bir soylulaştırma ve rant projesi olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu kentsel dönüşüm projelerinin kapsamına baktığımızda, Suriçi’ nin yalnızca fiziksel bileşenleri üzerinden

ele alındığını, Suriçi’ nin kentliyle olan ilişkisinin göz ardı edildiği görülüyor. Yapılan restorasyon ve dönüşüm projesi birkaç basit başlık altında toplanmıy. Yapılar tescilli olan (yani korunmaya değer) ve tescilli olmayan (korunmayacak, yıkılacak) yapılar olarak ikiye ayrılmış. Tescilli olmayan yapılar yıkılıp yerlerine tescilli olan yapılar tipolojik olarak baz alınıp bir çeşit doku benzetmesine gidiliyor. Suriçi bazalt taş olan ev ve olmayan evden çok daha ötesidir. Yıkılması düşünülen konutlar aslında bu kentin ve kentinin hafıza aktörleridir. Bu yapılar, köyleri boşaltıldığı için göç etmek zorunda kalan ve yaşamlarını yeniden kurgulamaya çalışan halkın mekânsal karşılığı! Suriçi’nde tahayyül ettiğim müze fikri “tescilli olmayan” iki binanın işlevsiz yüzeylerini yeniden kullanıma açan parazit bir binada yaşayan güncel sanat müzesidir. “Değilin değil kendisidir” ((q)’=q) önermesinden hareketle iki adet soylulaştırma imgesi (kentsel dönüşüm ve çağdaş sanat müzesi) birbirlerini kapsar mı, eritir mi, öğretür mü?

Servet Aslan Muzeya Hunerên Nûdemî

Min bi tenê muzeyên li Tirkîyeyê dîtine, hê derfet pê neketiye minakên muzeyên paşeroja wan dûr li Avrupa û welatên di bibinim. Bi min, ji bo raman û pevxistina muzeyeke nû divê em muzeyên heyî bibînin û nas bikin. Gava em ji bo Amedê bifikirin, em dizanin, arşiveke bi wateya hunere ya ji beriya 2000 salan mayî di bin destê me de nîne. Sedemek ji Sedemên vê yên sereke, ev bajar geleki di bin bandora siyasî de mayîye û arşivên wê hatiye tunekirin û qeyd û kitêbên vî bajarî hatine şewitandin... Piştî sala 2000an em dibinin êdî karûbarên hunerên nûdemî li vî bajararî dibin. Ji ber vê yeke ji li vî bajarî hebûna “Muzeya Hunerên Nûdemî” wê baş bibe.

Servet Aslan Çağdaş Sanat Müzesi

Sadece Türkiye’de bulunan müzeleri görme şansım oldu, henüz Avrupa ve diğer ülkelerde bulunan, daha köklü geçmişe sahip müze örneklerini görme şansım olmadı. Bence, iyi bir müze kurgulamak ve düşünebilmek için var olan müzeleri görüp anlamak gerek. Diyarbakır’ı düşününce, aslında biliyoruz ki, sanat anlamında elimizde 2000 yılı öncesine dair pek geçmiş ve arşiv yok. Bunun olmayışın en büyük nedenlerinden biri, bu şehrin politik baskılar altında kalmış olması, arşivlerin yok olması, zamanında kitapların ve kayıtların yakılması... 2000 sonrasında, üretimde bulunan sanatçıların ağırlıklı olarak çağdaş sanat bağlamında işler yaptığını görüyoruz. Bu nedenle, burada bir “Çağdaş Sanat Müzesi”nin olması gerektiğini ve işleyeceğini düşünüyorum.

Mazlum YAŞAR Muzeya demokrasîyê û mafê mirovan

Li navenda Koşuyoluyê ya min zarokatiya xwe lê jiyayî, kêleke çikandî heya yê li ser daxiyannameya mafên mirovan ên gerdûnî heyî. Ev kêla mezin a hemû kes dibine lêbelê hemû kes gûh nadinê û bi pirani ji bo cihê hevdtinê dihat bikaranîn. Li ber çavan lêbelê xizmeta armanca xwe pêk nayîne, bi fikirîna min vê daxiyannameya ji xwendina wê bêtir dariçavkirina wê û ez aligirê ne bi nivîsarê, bi şikl û wêneyên dîtbarî were pêşkêşkirinê me. Minak, danîna gelek video û wêneyên bi zimanên dîtbarî li billboardên li gelek deverên bajêr, wê ji kêla li Koşuyoluyê bandoreke bi hêztir

bide.

Bi vê ramana xwe dikarm bibêjim, muzeya ez dixwazim li Amedê cih bigre muzeya demokrasîyê û mafê mirovan e. Cureyeke muzeyan a ji bilî xwendina nivîsarên li ser kevîran mirov bikaribe meramên berheman fêma bike, bikaribe dest lê bide, bipêline.

Ji bo nîfşên pêşerojê, hêjahîyeke cureyeke pişterast a dîrokî û muzeyeke wiha ya ji bo dariçavkirina parastina mafê mirovan û demokrasîyê bike wê ji serpêhatî/tecrûbeyeke

bo Amedê bibe bêhempa.

Mazlum YAŞAR İNSAN HAKLARI VE DEMOKRASİ MÜZESİ

Çocukluğumu geçirdiğim Koşuyolu parkının ortasında, “insan hakları evrensel bildirgesinin” tam metnini içeren koca bir dikili taş var. Herkesin gördüğü lakin kimsenin umursamadığı bu koca taş, ağırlıklı olarak buluşma noktası olarak kullanılırdı. Göz önünde olduğu halde amacına pek de hizmet ettiğini düşünmediğim, okunmasından ziyade gösterilmesi gerektiğine inandığım bu bildirgenin, yazı ile değil de görsel verilerle sunulması taraftarıyım. Örneğin, şehrin çeşitli yerlerindeki billboardlara; insan hakları ve demokrasiye ilişkin video,

resim ve fotoğraf gibi bir takım görsel dillerin yerleştirilmesi, koşuyolu parkında dikili taştan çok daha güçlü bir etki yaratır.

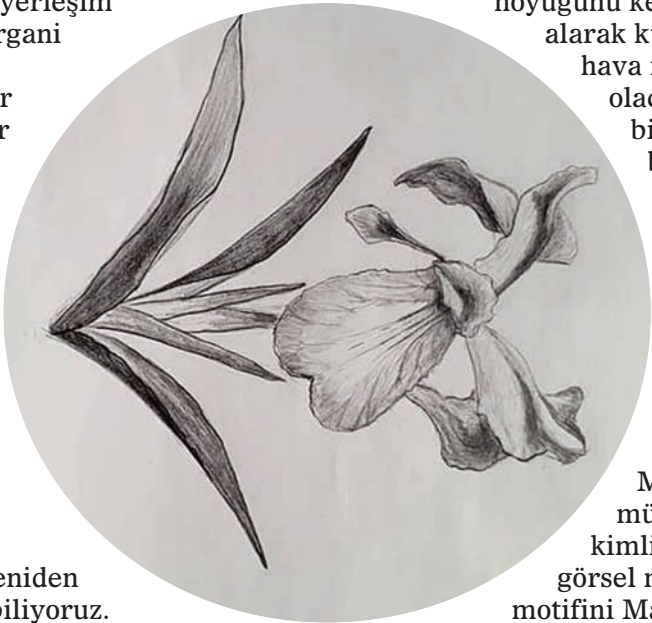
Bu düşünceden hareketle, Diyarbakır’da olmasını istediğim müze çeşidi “insan hakları ve demokrasi müzesi”dir. İçindeki eserleri okumadan da anlayabileceğimiz, bizzat deneyimleyebileceğimiz, görüp dokunabileceğimiz türden bir müze.

Gelecek nesillere dair tarihsel bir kanıt niteliği taşıyan, insan hakları ve demokrasinin nasıl muhafaza edilmesi gerektiğini vurgulayan böyle bir müze, Diyarbakır için eşsiz bir deneyim olur.

Eylem Sayın | Mezopotamya Botanik Müzesi

Anadolu'nun ilk yerleşim yerlerinden olan Ergani Çayönü mağarası, medeniyet ve kültür tarihimize ışık tutar ve insanın yeryüzündeki varlığına ilişkin izler taşır. Höyükte çıkan kalıntılarda tarıma dayalı ilk örnekler görülmüştür. Bugün teknolojik gelişim, küresel ısınma ve çevre kirliliği ile birlikte, tarımın ne kadar yeniden önem kazandığını biliyoruz. Benim hayalim, Diyarbakır Ergani ilçesinde kurulacak olan ve Mezopotamya bölgesinde yetişen bitkiler, bu toprakların florası ve bitki örtüsüne odaklanacak bir botanik müzesi. Mimari olarak, Çayönü

höyüğünü kendi yapısı içine alarak kurulacak ve açık hava müzesi kısmı da olacak bu proje, tarım bitkileri, endemik bitkiler, tohum, toprak vb. gibi bölümlerde uzmanlaşacak. Ergani’nin yanı sıra Tunceli, Hakkari, Adana ve Mersin’de de rastlanan zambakgillerden Makam Çiçeği, bu müzenin kurumsal kimliği için seçilmiş görsel motif. Logonun motifini Makam Çiçeği’nden almasının nedeni, bitkinin sadece Türkiye sınırlarında değil, Suriye, Irak, İran ve Ürdün’de de bulunmasından dolayı, adeta Mezopotamya’nın flora sınırlarını çizmesi.

Eylem Sayın | Muzeya Reheknaşîyê ya Mezopotamyayê

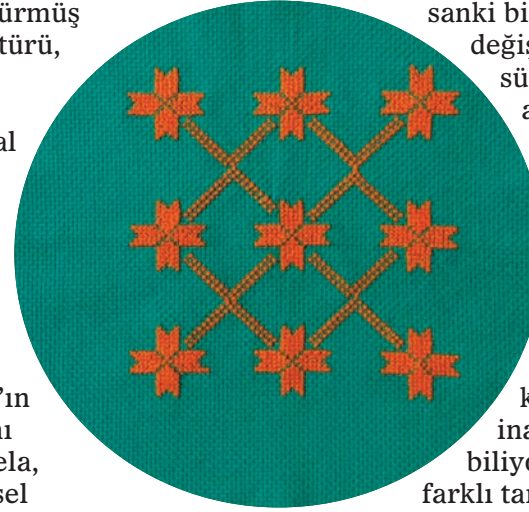
Şkefta Çayonuya Erxanî ya cih û warê ewil a Anatolyayê, roniyê dide çand û şaristanîya me û aşopiya mirovan a li rûyê erde dihevine. Di nav bermayiyên li gir hatin peydakirin minakên ewil ên çandinîyê hatine dîtin. Em dizanin, bi vegûhestinên teknolojiyê, germbûna qada dinyayê û biqirêjbûna derdorê re, ev mijar careke di bi qîmet bûye. Xeyala min, muzeyeke botanik a li bajarokê Erxaniya Amedê ava bibe ya li nebatên mezopotamyayê û li rûberka nebatî û floraya vê axê bi baldar û nîskok e. Avahiya wê; ev projeya li hoyuka(girê) Çayonu, muzeyeke beşa wê ya servekirî heyî û hoyukê jî dihevine; nebatên çandinîyê, nebatên endemik, tov, ax hwd û di van mijaran de bibe pispor. Leylankên

meqaman (pêxemberan) ên ji bilî Erxanî, li Dersim û Çolemerg, Adana û Mersinê jî tîn dîtin, motifekê hîlbijartî ye ji bo kesatiya sazî ya vê muzeye. Ji bo ev kulîlk ne bi tenê li Tirkîyeyê li Suri û Îraq , İran û Ürdünê jî heye, heçko ev kulîlka bûyî logo, sinorên floraya Mezopotamyayê xêz dike.

Ceylan Çiftçi | Açık Alan Uygarlıklar Müzesi

Yüzyıllarca hüküm sürmüş uygarlıkların tarihi, kültürü, sanatı, siyaseti ile geniş yelpazesini acaba retrospektifler gibi hayal etsek? Tıpkı bir sanatçının retrospektifi için, bütün külliyatının incelenip araştırılması nasıl metodolojik bir probleme dönüşüp ortaya bir sergi formu çıkarıyorsa, Diyarbakır’ın uygarlık tarihine de aynı şekilde bakılabilir. Mesela, Sur’dan yola çıkıp, Hevsel Bahçeleri’ ne uzansak ve geniş bir alana yayılan bir açık alan müzesi düşünsək? Bu

sanki bir pratiğin dönüşerek değişmesi gibi; belli bir süreklilik içinde ele alınırsa, belki ortaya ortak yaşam pratiklerine dair sorular çıkar. Bu konuda bana en çok ilham veren, Surların üzerinde yer alan Aslan figürü. Çünkü bu sembolün şehri koruduğuna dair inançlarla yapıldığını biliyoruz. Acaba bu figürün farklı tarihselliklerdeki temsilleri yan yana konarsa, ortaya ne çıkar?

Ceylan Çiftçi | Muzeya şaristanî ya sernegirtî

Gelo em xeyal bikin, weke berfirehiya retrospektîfê çand, huner û ên dîroka şaristanîyên bi sed salan hikumkirî? Heçko hunermendê ji bo retrospektîfa xwe lêkolan û vekolanên hemû aliyên kulliyatê bi awayeke zanistî vegûhezîne pirsgrêk û forumeke pêşangehekê derxe, mirov dikare bi heman awayî li dîroka şaristanîya Amedê mêze bike. Minak, em ji Sûrhê dest bi meşê bikin û berê xwe bidin Bexçên Hewselê û vê qadê em weke muzeyeke servekirî bifikirin? Weke prartîkeke

vegûherîna vegûhestinekê; Bi domdarî were dariçavkirin, dibe pîrsen pratîkên jîyana hevpar, derkevin holê. Tiştê herî zede îlahmê dide min a di vê mijarê de, Figura Şêrê li ser Sûrhê ye. Çimkî em dizanin ev sembol bi baweriya parastina bajêr hatiye çekirin. Gelo em temsîlên vê figure yên di dîrokên cê de danin rex hev, tişteke çawa wê derkeve holê?

“Ji bo pêşeroja Amedê em dikarin muzeyeke çawa xeyal bikin?”

“Diyarbakır’ın geleceğine bakmak için birlikte nasıl bir müze hayal edebiliriz?”

Zelal Özkan | Muzeya Ayşe Şanê

Ji bo di derheqê muzeyên li Amedê de, ne xwedî agahiyeke berfireh bûm, min li internetê li muzeyên li Amedê mêzand. Hin minakên weke Muzeya Arkeolojîyê û xaniyên hin kesên namdar, şair û nivîskarên li Amedê jîyayî yên xaniyên wan bûyîn muze hene. Ev rewş fotoyên xwendekarên jêhatî yên li panoyên dibistanan alîqandî anîn bîra min. Bi fikra min a ferdî, ji bo mekan û aşopîyan bi teybetî bi navê keseke qîmetê nade serenava “kevnar”, bi rastî jî van muzeyan bi qîmet dibinim. Parvekirina dera kesekî ez jê hez dikim, qîmetê didimê, nêzî xwe dibinim, dera lê dijiye, dera lê nefese distîne, amûr û tiştên bi kar anîn weke bîranîna hevparîyekê qebûl dikim. Bi paşgotina dawîyê jî dikarim wiha bibêjim,

Nadan Özcan | Muzeya hunervan û pîşekaran

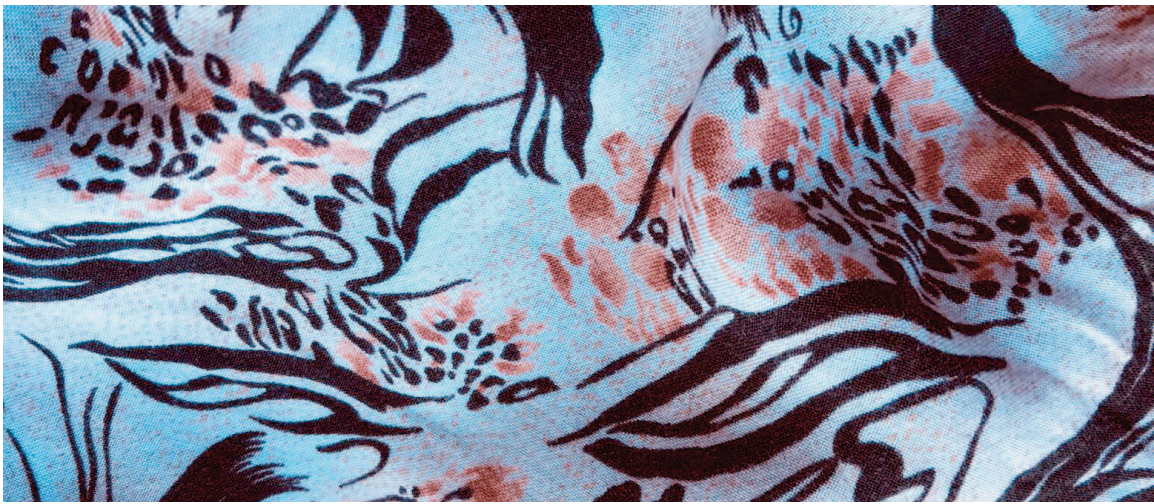

Ji gera li kolanên kevin ên Amedê herî kê mî bi qasî gomlekên kalkê min ên bi hevrişim û gulgulî hez dikim. Dikanên kevinfroşan, terziyan, esnafên bi salan e, li heman derê dixebitin û hûnermendên bi hostayiya xwe tînin nasîn. Muzeya di xeyala min de, ji vî meraqa min dest pê dike û nêrîneke retrospektîf a ji paşerojê heya îro didome dihevinê. Koleksiyona wê bi teybetî ji berhemên Amedîyan û ji berhemên hunermendên namdar ên tekiliya wan bi Amedê heyî, tiştik-miştîk û materyalên wê li naveroka wê mijarê pêk tî. Di vî navberê de, divê logoyeke wê muzeyê nebe! Çimkî, Logo, zîman û çanda marketingê û bazergariyê tîne bîra min.

Nadan Özcan Diyarbakır Sanatkârlar ve Zanaatkârlar Müzesi

Diyarbakır'ın eski sokaklarında gezmeyi, en az dedemden kalan çiçekli ve ipek gömlekler kadar severim. İkinci el dükkanlar, terziler, yıllardır aynı yerde çalışan esnaflar ve ustalıklarıyla bilinen zanaatkarlar... Benim hayalimdeki müze, bu merakımdan yola çıkıyor ve geçmişten günümüze retrospektif bir bakış içeriyor. Koleksiyonu,

özellikle Diyarbakır'lı, Diyarbakır'la ilişkili ve ilişkilendirilmiş sanatçıların ve ünlü zanaatkarların eserlerinden, portrelerinden ve bunun etrafında toplanmış efemera ve diğer malzemelerden oluşuyor. Bu arada, bence bu müzenin bir logosu olmamalı! Çünkü logo bana, marketing ve pazarlama kültürünü ve dilini çağırıştırıyor

“Diyarbakır'ın geleceğine bakmak için birlikte nasıl bir müze hayal edebiliriz?”

“Ji bo pêşeroja Amedê em dikarin muzeyeke çawa xeyal bikin?”

2, 3 ve 4. sayfalarda yer alan ve Beraber projesi için kullanılan görseller katılımcıların araştırmalarından yola çıkarak topladıkları imajlardan seçildi.

Dimênên ku di rûpelên 2, 3'û 4'mîn de hatine bikaranîn, dimênên ku di encama lêkolînên ku hunermendan ji bo projeya "bi hev re" berhev kiribûn hatine hilbijartin.

Zelal Özkan | Ayşe Şan Müzesi

Diyarbakır'da bulunan müzeler konusunda geniş bilgilerim olmadığı için biraz internetten bakındım. Arkeoloji müzesinin yanı sıra burada yaşamış yazar, şair gibi önemli kişilerin yaşadığı evlerin müzeye dönüştürülmesi ile oluşturulmuş bazı örnekler var. Bu, bana nedense okullardaki yıldız öğrencilerin fotoğraflarının asılı olduğu panoları hatırlattı. Kişisel fikrim eşya, iz ve mekan konusunu özellikle “eski” başlığı altında bu kadar önemseyen biri olarak, buradaki bu müzeleri aslında değerli buluyorum. Sevdiğim, değer verdiğim veya kendime yakın hissettiğim bir insanın yaşadığı yeri, soluduğu havayı, kullandığı eşyaları deneyimlemeyi, onunla ortak bir hatırayı paylaşmak olarak kabul ediyorum. Bunlar olmadan ama sanki öyleymiş gibi hissetmek ruhu onaran bir şey gibi geliyor. Sonuç olarak, ben de önemini hissettiğim birini araştırıp, kendi döneminden sonraki kuşaklarla kavuşmasını sağlamak isterdim. Şehrin tarihinden, Ayşe Şan'ı (1938-1996) seçiyorum. Çevremdeki yaşı büyük olan kadınların çoğu bir derterine ağıt yakacak olsa, bu her zaman annesine sitemle başlayan, sitemle devam eden ve sitemle biten ağıtlar oluyor. Yaşadıkları üzücü olayların sebebi olarak bu dünyaya gelmelerini görüyorlar ve bu ağıtlarında annelerine şikâyetlerde bulunuyorlar. Aslında bir nevi anneleriyle dertleşiyorlar. Ayşe Şan da hayatındaki olumsuzluklara rağmen müzikten vazgeçmeyen, dengbeçlik kültürüyle büyümüş biri ve annesine ağıt yakanlardan en görünür olanı ve en bilineni.

Nazlı Ergen | Gardroba Norayê

Li keçikeke biçûk bifikirin... Bi pêlistokên wê, pêlavên wê û heta bi xewnên wê, ew qasî di nav rengên reş û spîyê de, bi pêlavên xwe yên sor ber bi we de dibeze. Cil û bergên wê jî wê mezintir. Noraya di xaniyekî kevirî yê di kolanên navbera taxa bajêr de, heroj bi temaşekirina dartûya bi tenê ya li ber malê dijiyê, û di odeya xwe ya perdeyên wê spî de li ber neynika şkestî dinyayê temaşe dike. Cil û bergên bi destê xwe fesilandî û dirûtî jî pora wê heya rûçermê wê lihevhatî. Ji dehsaliya xwe ve ye krasê jor di rengê kayê de û dawa rengorengo li bejna xwe dike. Ji bo blûzê xwe yê jî bedena xwe firehtir rengin bike bi

kurdêlaya sor dixemilîne. Fulareke wê ya kesk heye bi timî pê re. Fular diyariya dayika wê ye. Nora cil û bergên xwe jî qumaşên ji dayika xwe ya terzîti dikir diyari mayîn didirû û çêdike. Pantorekê wê yê helesor heye. Helesoriya berqoq geleki li bejna wê tî. Heyranî dabû xelkê gava hijdehsalî cilê xwe yê bi wî pantorî re qombînekirî li xwe kiribû û çûbû daweta li taxê. Noraya her tim dixwest cil û bergên xwe bi dinyayê bide nasîn, navê “deriyê reş” li krasê xwe yê reş û dirêj kiribû. Muzeya ez xeyal dikim di dinyaya cil û bergên Norayê ya bi çanda ermenîyan û bi dilxwaziye xwe lê dane xwiyandin de ye.

Nazlı Ergen | Nora'nın Gardobu

Bir küçük kız düşünün ki... Oyuncak, ayakkabı ve elbiseleriyle hatta düşleriyle, o kadar siyah ve beyazın içinde, kırmızı ayakkabılarıyla size doğru koşuyor... Üstündeki elbise kendinden büyük. Diyarbakır'ın ara sokaklarda, taş bir evde, her gün evin yanında bulunan tek ağaca bakarak yaşayan, beyaz perdeli odasında kırık aynasından dünyaya bakan Nora. Kesip biçtiği, diktiği kıyafetleri aslında onunla, saçlarından tenine kadar herşeyiyle uyumlu. Üstü krem rengi, diz altı rengarenk elbisesini 10 yaşından beri giyer. Siyah bluzu kendinden büyük, bluzunu renklendirmek için ona kırmızı kurdele ile farklı şekiller verir. Yeşil bir

fuları var ve onu yanından hiç ayırmaz. Fular, ona annesinden yadigar. Nora, terzilik yapan annesinin ona vefat etmeden önce bıraktığı elbise ve kumaşlarla diker kendi kıyafetlerini... Pembe bir pantolonu vardır, uçuk pembe, ona çok yakışır. Hele pantolonla kombine ettiği kıyafeti 18 yaşındayken gittiği mahalle düğününde hayranlık uyandırmıştı. Ve diktiği kıyafetleri hep başka dünyalara taşımak isteyen Nora, siyah uzun elbisesine ‘kara kapı’ adını vermişti. Nora'nın kendi dünyasını, Ermeni kültürünü ve benimsediği değerleri yansıttığı giysileri için bir müze hayal ediyorum...

SERVET ASLAN

Diyarbakır’da yaşayan ve çalışan Servet Aslan, aynı zamanda 16. İstanbul Bienali “Çalışma ve Araştırma Programı” nda yer almakta. Pratiğinde canlılar, harita, bellek, ekoloji, doğa ve çevre ile ilgilenen sanatçı “Gübre Böceği” serisi üzerine 2017 yılından beri çalışmakta. İlk olarak böceğin kendisini, doğasını ve ekoloji üzerindeki varlığını araştıran sanatçı, temelde bölgede son yıllarda artan yıkımların doğa üzerinde artan olumsuz etkilerini işaret ediyor. Bu anlamda bağlam olarak referansını antroposenden; ekolojik bir tahribatın olduğu, insan elinin kendi sonunu getirdiği bir dönemden alıyor. Aslan, yaşadığı çevrenin cadde ve sokaklarını gezerken, yerden topladığı kullanılmış nesneler ve atıkları; kâğıt üzerine desen yolu ile aktarıyor. Aslan, “Asfalta düşen tohum fidan vermez ama toprağa düşen fidan hayat verir” diyor ve soruyor: “Betonlaşan yapılar, asfalt ile kaplanan yollar ve üzerinde gezinen atık maddeler; toprakla aramıza koyduğumuz bu set, bize nasıl bir gelecek sunacak? Bu atıklar nasıl çözülecek? Ne kadar tüketiyoruz ve ne kadarını dönüştürebiliriz?”

Servet Aslanê li Amedê dixebite û dijîye, di heman demê de li Bienala Stenbolê ya 16an di “bernameya xebat û lêkolînê” de cih digre. Hûnermendê di tevgera wî de, zindî, nexşe, hişmend, ekoloji, xweza û derdor heyî, ji sala 2017an pê de li ser rêza “kêzika gûgerok” dixebite. Hûnermendê pêşî li kêzikê bixwe, xweza û ekolojiya wê lêkolinan dike, bandorên ne’erênî yên vê dema dawî li wan dibe dide nîşandin. Herwiha referansa xwe ji antroposenê; bûyîna tahrîbate ekolojik, ji dewreke mirov bi destê xwe dawîya xwe tîne de cih digre. Gava Servet Aslan li kolan, cade û derdora lê dijîye digere, tiştên ji erdê komkirî bi rêya desenan dibûrîne ser kaxezan: Dibêje, “tova bikeve ser asfaltê zîl nade lêbelê tova bikeve axê aj dide û zîl dide” û dipirse “ avahiyên bi beton dibin, rêyên tên asfaltkirin û bermayî û madeyên li ser wan digerin; seta me xistî navbera xwe û axê de wê çawa pêşerojekê pêşkeş bike? Ev bermayî û tiştên avêtî wê çawa tevli axê bibin?Em çi qasî ji wan bi kar tinin û dikarin wan çi qasî vegûhêzin?

Vida/Borxî, kâğıt üzerine grafit kalem/ ser kaxezê pênivîska grafit, 2019

NADAN ÖZCAN

Diyarbakır’da yaşayan ve çalışan Nadan Özcan, resim pratiğinin kamusal alana yansıdığı; duvar resmi, mural ve graffiti gibi teknikler üzerine çalışır. Sokaktan geçen herkesle potansiyel izleyici ilişkisi kuran kurgusal anlatıların ve temsil problemlerinin etrafında şekillenen projeler, her seferinde lokasyonun tayini ve resmin yüzey ölçüsü ile başlar. Yaklaşık on beş yıldır aralıksız olarak yağlı boya, akrilik boya, spreyci boya kullanarak çalışan ve kısa sürede büyük boyutlu çalışmalar tamamlayan sanatçı, aslında yaşadığı şehrin gündelik hafızasının kendi kuşağından sokakla konuşan aktif aktörlerinden biri. Savaşlar, eylemler, protestolar, isyanlar, çatışmalar, dini tartışmalar, siyasal ayrılıklar gibi olguları incelerken, aslında hikayelerin hangi görüntülerle kimin için nasıl temsil edildiğini sorar. Sergide A4’ün apartman ortak kullanım bahçesinin duvarlarını çalışan sanatçının çıkış noktası, Picasso’nun, Guernica isimli ölümsüz çalışması: “Resimdeki renkler, Diyarbakır şehrinin psikolojik iklimini yansıtıyor; gri ve tonları olan bir şehir ve renk seçimi özellikle Sur’un yakın tarihinin etkisi olabilir. ”

Amed’in Portresi, duvar resmi, 670X200 cm, 2019
Portre’ya Amedê, Wêneye divar, 670X200 cm, 2019

Nadan Ozcan’a li Amedê kar dike û dijîye,tevgera wê ya wêneyê ya li qada giştî dixwîye; li ser teknîkên weke wêneyên li ser diwaran û grafitî dixebite. Projeyên bi vegotinên pevxistî yên têkilîyekê dide her kesê di kolanan re dibûrin û li derûdora pirsgrêkên temsîlê radiwestin. Her carekê bi pîvoka rûberê wêneyê û kifşkirina lokasyonê dest pê dike. Hûnermendê kêmzêde ev 15 sal in bînavber bi boyaxa neftî, boyaxa akrilik, boyaxa spreyci bi kar tîne û di demeke kin de wêneyên rûbermezîna diqedîne, bi rastî aktorekî bi tevger e yê bîr û hişmenda rojane ya bajêr bi nîfşê xwe re dipeyive. Gava vekolîna şeran, tevgeran, protestoyan, îşyanan, pevçûnan, gengêşiyên olî û cêbûnên siyasî dike, pîrsa di çîrokê de wê kîjan dîmenê, ji bo kî û çawa bi kar bîne dike. Hûnermendê li ser diwarên bexçeyê hevpar a pirqetê(apartimanê) dixebite, xala birêketina wî berhema Picasso a namdar Guernîca ye: “ Rengên di resmê de, demsala psikolojiya Amedê berbiçav dike; ev bajarê tonên rengê xwelîyê lê û dibe hîlbijartina rengan dîroka Surê ya di demeke nêzik de qewimî be.”

NAZLI ERGEN

Beyaz gömlek, 2019, 1.50x1.10 cm
Gömlekê Spî, 2019, 1.50x1.10 cm

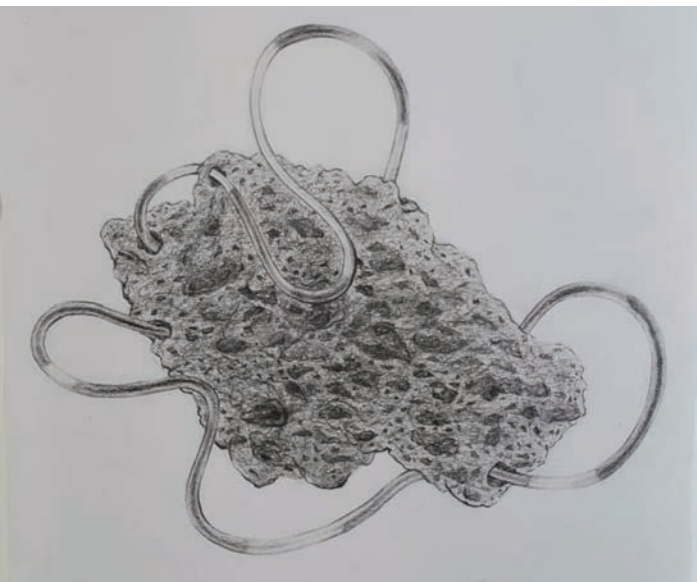
Diyarbakır’da yaşayan ve çalışan Nazlı Ergen’in projesi, sanatçının resim pratiği ve moda disiplini arasında ilişkiler kurma merakıyla ortaya çıktı. Projesi için gündelik hayattan, özellikle çalışanlar için statü, sınıf, mevki ve kariyer ile hemen ilişkilendirilecek olan beyaz gömleği bir sembol olarak seçen Ergen, beyaz yakalıları, otoriteyi, bürokrasiyi, iktidarla ilişkimizi sorgulama çabasında. Beyaz gömleğin dramatik bir kararlar oldukça büyük boy üretilmesi, asılması ve sunulması, sunum için müsait, uygun, düzgün, yerinde anlamlarına gelen ‘presentable’ (prezantable) kavramını akla düşürerek, kendi de bir atölye üretiminden çıkmış ve sunum problemleriyle ilgilenen bir sergiye adeta kara mizaha yaklaşan bir ironi getirir. Nazlı Ergen gömleğin beyaz olmasının nedenini şöyle açıklar: “Beyaz renk, farklı bağlamlarda farklı değerleri sembolize eder; tarih boyunca mutlak monarşiden adalet, masumiyetten barışa ona farklı anlamlar yüklenmiş. Bugün bunların arasından en çok barışa ihtiyaç duyuyoruz...”

Projeya Nazli Ergena li Amedê dijîye û dixebite, bi meraqa têkilîdanîna bi tevgera resimê ya hûnermend û disîplîna modayê derketîye holê. Nazli Ergena ji jîyana rojane, gomlekê spî yê di wê gavê de ji bo sembolekê hildibijêre bi teybetî bi kariyer, mevki, sinif û statûya ji bo bi xebatkarîna re têkildar dibe, di tevgera têkilîya me û gomlekspîyan, otorîteyan, brokrasiyê û iqtîdarê de ye. Gomlegê spî yê bi biryara dramatik mezin tê çêkirin, tê daleqandin û tê pêşkêşkirin, têgiha ‘presentable’ dixê bîra mirov a tê wateya, di cî de, rast û cihgirtî, ew bixwe ji îronîyeke bi mîzaheke reş re lihev a ji pêşandîneke hîlberandîna atolyeyekê û bi pirsgrêkê pêşkêşkirinê eleqedar dibe tîne bîra mirov. Nazli Ergen sedema spîbûna gomlek wiha vedibêje; “Rengê spî bi grêdanên cê, wateyên cê sembolîze dike; Di dîrokê de ji monarşiyê heya edaletê, ji medenîyetê heya aşîtiyê watêyên cê li wê bar kirine. Îro di navbera van wateyan de pêdivîya me bêtir bi aşîtiyê heye,”

CEYLAN ÇİFTÇİ

Diyarbakır’da yaşayan ve çalışan Ceylan Çiftçi’ nin çalışmalarının çıkış noktası, insan bedeninin evrende spektral olarak yarattığı imge. Doğaya yapılan müdahaleler, yarattığımız suni ortamlar ve insan olarak çevreyi nasıl şekillendiriyoruz gibi sorularla çerçevesi genişleyen bu merak, elbette sadece insan bedeni ve doğası ile sınırlı değil. Canlı olmanın ve yaşamın kendisinin başlı başına ontolojik bir soru haline geldiği bir yaklaşımla, Çiftçi bu sorunun sınırları genişletmek istiyor. Sanatçı, bir süredir bir taşın üzerinde yaşam mücadelesi veren endemik bir bitkiyi inceliyor ve bu bitkinin yapay seleksiyonlarla nasıl hayatta kaldığını ma araştırıyor. Bazalt taşının, bitki posasının ve infüzyon kablosunun birbiriyle çelişen malzeme ilişkisi sadece heykelsi bir form önerisi mi, yoksa hala yaşayan bir atık mı? Yerel floraya bakarak ilham aldığı projesiyle, bir bitki türü üzerinden geliştirdiği mikro bakışı metafor olarak kullanıyor ve üzerine birlikte düşünmek için ‘yaşama alanı’ terimini öneriyor: “Yaşam alanlarımızda kendi varoluşumuzu nasıl konumlandırıyoruz?”

Birêketina xebatên Ceylan Çiftçiya li Amedê kar dike û dijîye hemaya bedena mirov li gerdûnê bi awaya spektral afirandîye. Ev Meraqa bi pîrsen weke mudaxeleyên li xwezayê, nêvengên çekirî yê me afirandî û em derûdorê çawa dirûvin berfireh dibe, helbet bi bedena û xweza mirov ne bi sînor e. Bi nêzbûneke dibêje zindibûn û jîyan bixwe pirsgrêkeke ontolojik e, Ceylan Çiftçi dixwaze sînorên vê pîrse berfirehtir bike. Hûnermend, nebateke endemik a ji bo bijîye li ser kevîrekî li ber xwe dide vedîkole û dinêre ev nebat bi seleksiyonên çekirî çawa li jîyanê dimîne. Kevîrê bazalt, têkilîya nakokîya cehfê nebatê û qebloya infüzyonê bi tenê pêşniyaziyeke formeke heykelî ye an bermayîyeke dijîyê ye? Bi projeya xwe ya ilhama wê ji floraya heremî wergirti, nêrîna xwe ya mikro ya li ser nebatekê berfirehkirî, dike metafor û bi kar tîne û ji bo ji bo mirov li ser bi hev re bifikire têgiha “qada jîyînê” pêşniyaz dike û dibêje; “Em hebûna xwe li qadên jîyana xwe çawa bi cih dikin?”

Dicle Koruğu, 2019
Darîstankoka Dijleyê, 2019

ZELAL ÖZKAN

Zelal Ozkana li Amedê kare xwe dike û dijiye, li ser wêneyên xwedîyê pratîkekê, tiştîk û mekanên kevinbûyî ên bi bîr dixebite. Ev vegotinên wêneyî, reng, kompozisyon û biryarên perspektîfên destekarî lê hatî kirin. Ji hela wateyekê ve lêgerîneke li salên zarokîtî û paşeroja xwe, nêrineke hinavî jî dihawîne. Hûnermendê kêmezêde ev heşt sal in bi teknîka boyaxa neftê û boyaxa bi avê wêneyan xêz dike, di hemû berhemên wê yên piştî qedandina zanîngehê de mirov rastî figureke bedenî ya mirovan temsil bike naye. Temaşevanên li ser neyîniya xwe hatî tarifkirin (pozisyonê wê) Di hûndirê mekanê de, bi teybetî li xaniyan, atmosferên nepen, bê mirov û bêdeng tînen hêstîkirin. Ev kompozîsyonên netebitî, ecêb in û mirov aciz dikin bi tîrêjên jî derve tînen, jî pencereyan û deriyan dikevîne hûndir re li hev dikevin. Ozkan jî bo van wêneyên bi wateya dîtbarîyê bêdengîyê nişan didin, danîşana Ozkan li ser ronahîyê ye: “Ji bo xwîyangeke îdeal ez çerçoweyên mirovan aciz dikin pêşniyarî didim. Têgiha [Xanî]him di naveroka xwe de azadîyê dihawîne him jî devereke kifş a sînorên wê hatî sînokirin peşkêş dike. Ez dixebitim jî bo vê dubendîyê bi ronahîyê bikirpînim. Ronahî him bandorkar e him jî tê bandorkirin. Di heman demê de him tê şopandin him jî dişopîne.”

Bênaw, bi boyaxa neftê, li ser tuvalê, 2019, 110x120cm

İsimsiz, tuval üzerine yağlı boya, 2019, 110x120cm

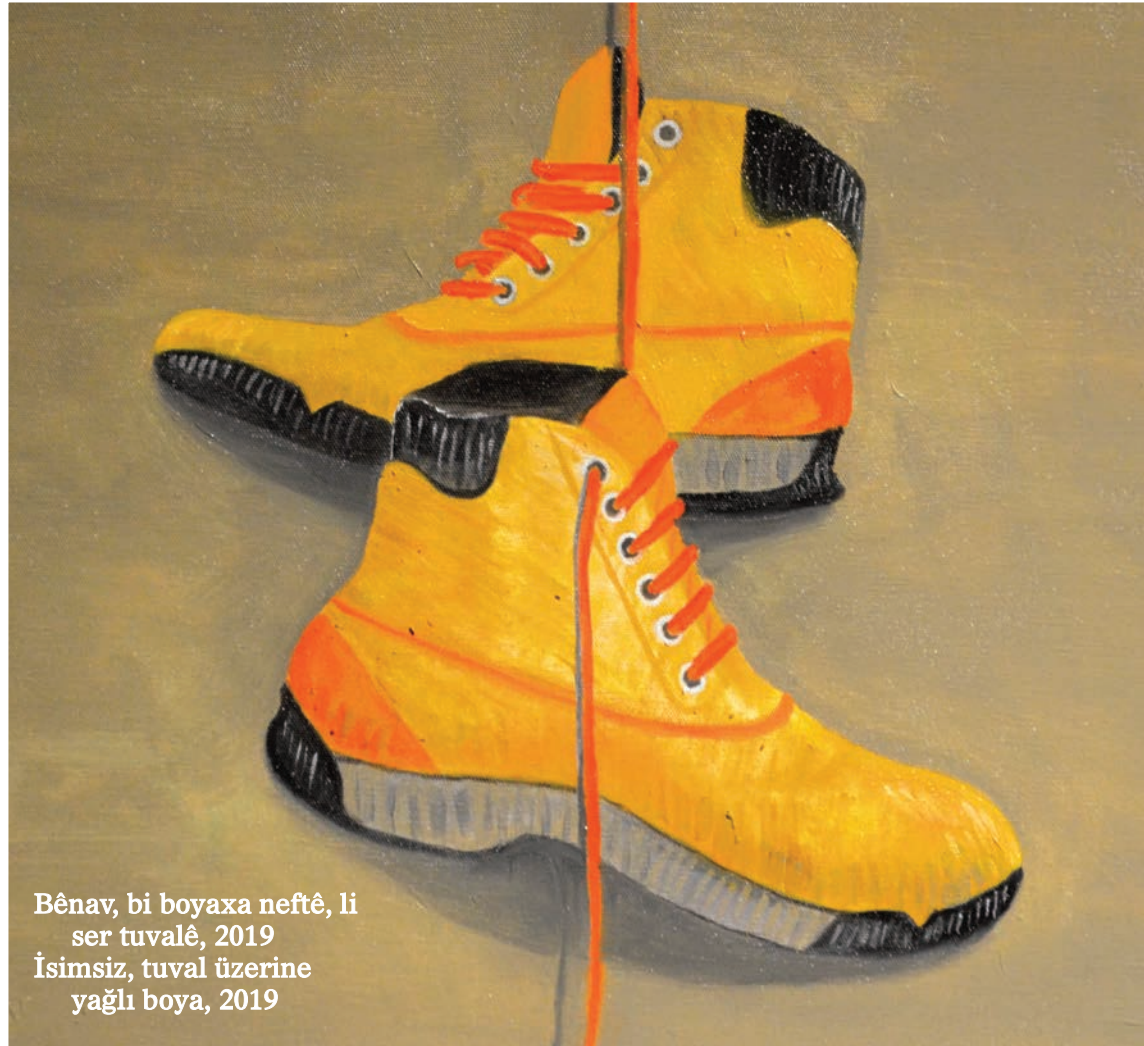
Diyarbakır’da yaşayan ve çalışan Zelal Özkan, resim pratiğinde yaşamışlığı olan, eskimiş ve hafızası olan mekanlar ve eşyalar üzerinde çalışır. Bu resimsel anlatımlar renk, kompozisyon ve müdahale edilmiş perspektif kararlarıyla, bir anlamda sanatçının kendi geçmiş ve çocukluk yıllarına dair bir arayışı, içsel bakışı da içerir. Yaklaşık sekiz yıldır aralıksız yağlı boya ve sulu boya teknikleriyle

resim üreten sanatçının, mezuniyet sonrası bütün çalışmalarında bedensel bir figür ya da insan temsiline rastlanmaz. Yokluğu üzerinden tariflenen izleyici (pozisyonu), iç mekânlarda; özellikle evlerde, insansız, ıssız ve sessiz atmosferlerde hissedilir. Bu tuhaf, rahatsız edici, hatta tekinsiz kompozisyonlar pencereden, kapıdan ve dışarıdan yansıyan, sızan ve giren ışıqla çarpışır. Görsel anlamda

sessizliğe işaret eden bu resimler için Özkan’ın vurgusu ışık üzerine: “...ideal bir manzara yerine, rahatsız edici çerçeveler öneriyorum... [Ev] kavramı, kendi içinde hem bir tür özgürlük barındırır, hem de sınırlı, sınırlanmış, sınırları belirli bir alan sunar. Bu ikilemi, ışıqla vurgulamaya çalışıyorum. Işık, hem etkileyen hem de etkilenendir. Aynı zamanda hem izleyen, hem de izlenendir.”

EYLEM SAYIN

Eylem Sayın’a ev demek e li Amedê dijiye û dixebite, jî serpêhatîyan, jî şahidiya dirokî û jî rastiyên civakî ilhamê werdigire. wêneyên li pêşengehê cih digrin, wêneyên cotek pêlavên kesekî girtî yê endamê malbateke li bajarê Sêwêregê dijiyin bi ser deriyê hewşê de daleqandî; Ev jest li ser fikrê bendewariya neyîniya wî kesê girtî hatiye temsilkirin. Gava ew kesê di hepsê de azad dibe û tê berdan ew pêlav jî dera lê hatin daleqandin didaxinin. Ev wêneyên li derdora tîkiliya sembolik a bi pêlavan hatî amadekirin helbet di diroka hûnerê de, rêzewêneyên nemir ên Van Gogh jî pêlavên kevin xêzkirî tîne bîra mirov. Dema li Parisê dijiyî gelek botên jî bazara kevinfroşan kirî û birî atolyeya xwe ya li Montmartê. Wêneyên rêzkirî ên jêderka ilhamên wê nivîsên Heidegger ên li ser heqîqatê, di nivîsarên J. Derrida yên li derdora xeyalê nivîsîn de referans dayî û Muzeya hûnerê ya Van Gogh, Muzeya hûnerê ya Fogg û ên di gelek kolleksiyonên di de dabûn xêzkirin. Bi gotina Sayın projeya wî: “jî çîrokeke hê jî tê jiyîn bi rê dikeve.”

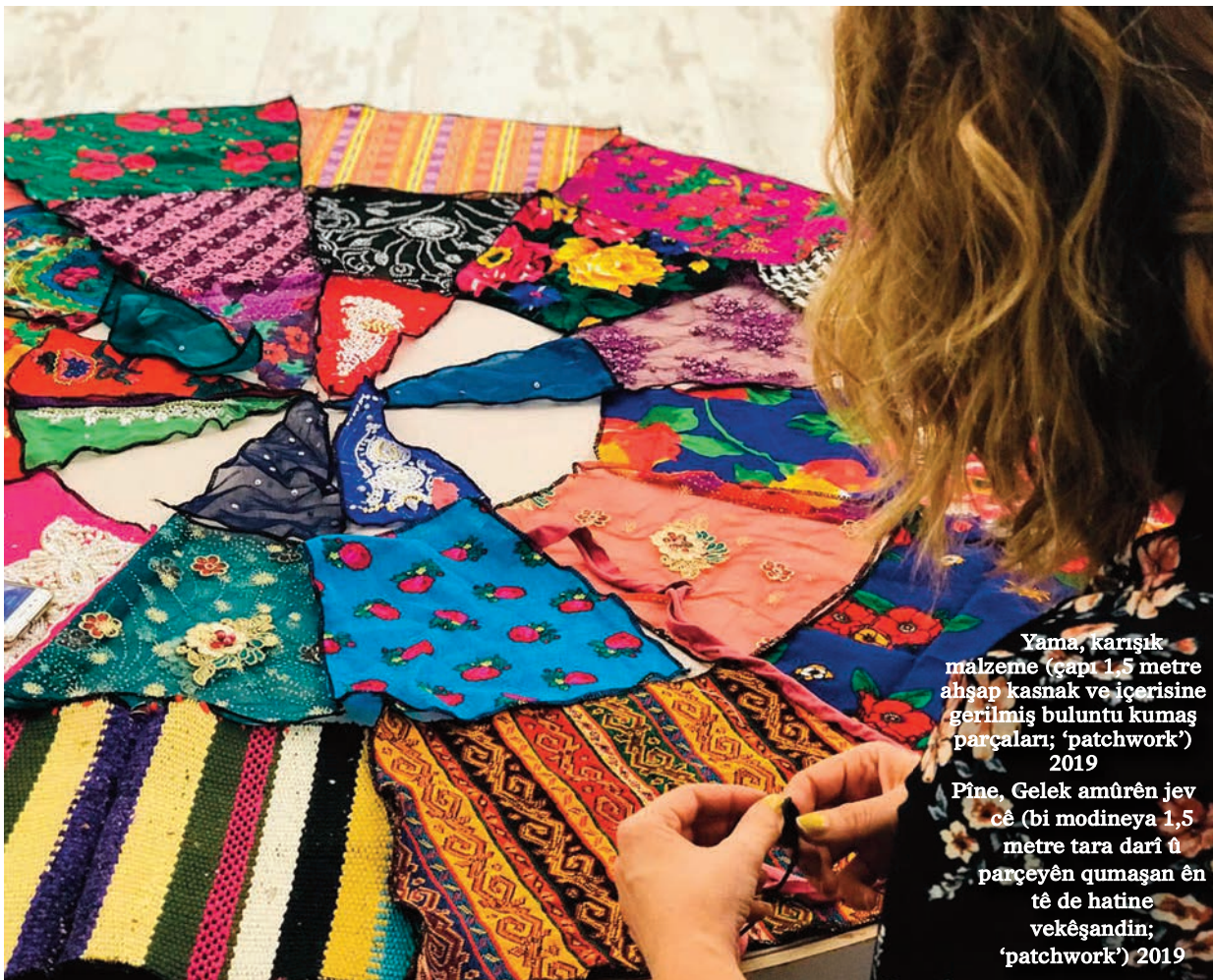

Bênaw, bi boyaxa neftê, li ser tuvalê, 2019
İsimsiz, tuval üzerine yağlı boya, 2019

Bir süredir Diyarbakır'da yaşayan ve çalışan Eylem Sayın, yaşamışlıktan, tarihsel şahitlikten ve sosyal gerçeklikten esinlenir. Sergide yer alan resimler, Siverek'te yaşayan bir ailenin cezaevinde bulunan üyesinin bir çift ayakkabısını dış kapılarının üzerine asması; bu jestin, bir anlamda onun yokluğunu ve bekleyişini temsil etmesi üzerine kuruludur. Mahkum olan kişinin ceza süreci bittiğinde, yani kişi özgürlüğüne kavuştuğunda ayakkabılar asılı olduğu yerden indirilir. Ayakkabılarla kurulan bu sembolik ilişki etrafında yapılan bu resimler elbette akla hemen sanat tarihinden Van Gogh'un eskimiş ayakkabıları resmettiği ölümsüz serisini getirir. Paris'te yaşadığı dönemde bit pazarından alıp Montmartre'deki atölyesine götürdüğü ve pek çok eski botlar, Gogh'a sahibinin uzun yollarda yürümüş olduğunu anlatan, Heidegger'e hakikat üzerine yazdığı yazılarda ilham kaynağı olan, J. Derrida'nın da hayalet kavramı etrafında yazdığı yazılarda referans verdiği ve Van Gogh Sanat Müzesi, Fogg Sanat Müzesi ve başka koleksiyonlarda bulunan seri resimleri yaptırmıştı. Sayın'ın deyimiyle, kendi projesi “...hala yaşanan gerçek bir hikayeden yola çıkıyor.”

BAHAR TOKUR

Diyarbakır’da yaşayan ve çalışan Bahar Tokur’ un Yama başlıklı yerleştirmesi, temelde heykele ilişkin güncel soruların bir araya geldiği bir yaklaşım üzerine kurulu. İki farklı malzemenin; uzun bir araştırma sürecinde toplanan ve yerel-kültürel belleği yansıtan kumaş parçalarının ve insan bedenini boyutuna duyarlı bir ölçü kasanıyla üretilmiş bir kasnağın bulunduğu bir form arayışı. Kumaş yamalarını birbirine dikerek, kimliğin ancak hafıza ile bir arada yaşayacağı simgeleyen bir çerçevede gelişen sunum, gittikçe yok olan basma kumaşlarıyla hafıza, ritüel, gelenek ve motifle ilişkilerimizi sergiliyor. Tokur’ un kumaşı malzeme olarak seçmesi ile ilişkili olarak tavrı net: “...benim çalıştığım hafıza, iktidar, toplumsal cinsiyet, kadın ve modernizm gibi çelişkileri ve baskıyı taşıyor. Bir yanda hafızayı birbirine kenetleyen yamalar bir yanda da hafızayı yok etmeye çalışan bir baskı yani sıkışıklığı temsil eden kasnak, bir çelişkiyi sembolize etmek için çalışmada yerini koruyor. Tüm bu çelişkilerin öznesini de kimlik, yani kumaş olarak tanımlayabiliriz.”

Yama, karışık malzeme (çapı 1,5 metre ahşap kasnak ve içarisine gerilmiş buluntu kumaş parçaları; 'patchwork') 2019
Pine, Gelek amûrên jev cê (bi modîneya 1,5 metre tara darî û parçeyên qumaşan ên tî de hatine vekêşandin; 'patchwork') 2019

Bahar Tokura li Amedê dijiye, xebata wê ya bi serenavê Pineyê, bi bîngehî, bi nêzbûna pîrsgrêkên rojane yên di derheqê heykelan de ava ye. Lêgerîna formekê ya du tiştên jî hev cê; piştî lêkolîneke demdirêj berhevkirî û perçeyên qumaşan ên bîra çanda heremî didin nişandin û gergereyêke bi pîvokeke bi çapa bedena mirov hêstbûyî gihane hevûdu. Têkiliyên me yên bihevrejîyîna nasnameyê û hişmendê yên bi pineyên qumaşên bi hev ve hatin dirûtin, hişmenda qumaşê basmayên rojbîroj wenda dibin, bi ritûel, kevnêşopî û motifan dide pêşandin û nişandin. Têvgera Tokurê ya di derheqê hîlbijartina qumaşan de zelal e; “Hişmenda ez lê dixebitim, zext û nakokîyên weke iqtîdar, zayenda civakî, jin û modernîzmê dihawîne. Ji hêlekê ve pineyên bir û bawerîyan bi hev ve dike jî hela di ve zexteke dixwaze hişmendê tîne bike yanî gergera zextê temsil dike, cihê xwe dipareze jî bo nakokîyêke sembolîze bike. Em dikarin nasnameyê bikin sembola kirdeya van hemû nakokîyan.”

EVİNDAR TOKUR

Filima animasyonê ya Evindar Tokura li Amedê dijîye û kar dike bi hemanên biyokrafîk pevxistî, bi tenê ne erdnîgariya zarokatîya xwe û erdnîgariya lê jîyayî, di heman demê de, mekanizmayên zayend, kevnêşopî û iqtîdarê jî dike mijar. Nêzbûna metodîk a pevxistîna filimê li ser gramatika zayendî ya zimanê kurdî ava bûye. Mînak, li ser têgîhên malbata aidiyeta civakî pêk tinin, hêlîn, mekan, û hişmend, mase û kulilka hinarê di filimê de qertafên zayendî yên nêr û mê kesatîyekê wêrdigirin. Jin weke metaforekê imgeya kulilka hinarê tê bikaranîn, nêritî bi hin qewlikên cê tîn xwîyayî. Xwesteka mekanîzmaya iqtîdarê ya dixwaze li her deveran bixwîye bi merciyên “çav” tê temsîlkirin û jî bo wê jî metafora maran hatîye bikaranîn. Şêla Evindar Tokur zelal e ya di derheqê vê filima bi ked û pêvajoyeke zor û zehmet pêk hatî.

“Teybetmendîya binyadîya zimanê kurdî bi pêvajoya şerê li erdnîgariya kurdan diqewime bi xwendina zayendan bi derfet kirîye. Em bi cihvegûhestina maseyekê şahide encamên sistematîk a tehekkûma iqtîdarê dibin. Ji bo mase him hildigire û him jî dipareze bi zayenda nêr tê bikaranîn. Masaye kurahîya wê him demkî û him jî durdemkî weke barkêşê hişmendê cîhê xwe digre. Em mekan, hiş û bir, zimên û krîtîka nasnameyê ya zimên bi derfet dike, li ser lêvên maseyekê yê qîten wê derizî dibinin.

Diyarbakır’da yaşayan ve çalışan Evindar Tokur’ un biyografik öğelerle kurguladığı animasyon filmi sadece yaşadığı coğrafyayı ve çocukluğunu değil, aynı zamanda toplumsal cinsiyet, gelenek ve iktidar mekanizmalarını da konu ediyor. Filmin kurgusunun metodik yaklaşımı, Kürt dilinin gramatikal cinsiyet özelliği üzerinden oluşturulmuş. Örneğin, toplumsal aidiyeti oluşturan aile, yuva, mekân ve hafıza gibi kavramlar, film boyunca Kürt dilinde eril ve dişil eki alan masa ve nar çiçeği kelimeleri üzerinden kişileştirilmiş. Kadını imgeleştiren bir metafor olarak nar çiçeği kullanılırken, erillik birkaç farklı kılıfta kendini göstermekte. İktidar mekanizmasının her yerde var olma isteği, “göz” mercileri ile temsil edilirken otoritenin bir arayüzü olarak da yılan metaforu kullanılmış. Uzun süren ve özveri isteyen bir üretim süreci sonucu ortaya çıkan bu animasyon film için, Tokur’ un tavrı net: “Kürt dilinin yapısal özelliği savaşın kürt coğrafyasındaki tezahürlerini cinsiyet üzerinden okumayı mümkün kılmıştır. İktidarın tahakkümünün sistematik sonuçlarına, bir masanın yerinden edilişi ile tanık oluyoruz. Masa, işlevsel olarak taşıyan, koruyan ve saklayan bir özelliğe sahip olduğu için eril olarak tanımlanmıştır. Hem zamansal hem de uzamsal bir derinliğe sahip olan masa, hafızanın taşıyıcısı olarak da yerini korumaktadır. Mekân, hafıza, dil ve dili mümkün kılan kimlik kritiğini bir masanın çatlayan budakları üzerinden görüyoruz.”

Filima animasyona kurt, Mase, 2019
Kısa animasyon film, Mase, 2019

NEŞE TOPRAK

Neşe Toprak’a li Amedê dixebite û dijîye, tevgera wê ya hûnere bi rismên li ser qumaşê basma yê li ser tuale kişkişandî xêzandî pêk tê. Di van xebatên xwe de, li ser şiklên li ser qûmêş û resmê li ser tuale xêzkirî jestên dîtbarî yên şefafî dikirpînin ji bo pêkanîna xwebûn û zimanekî formal xebitîye. bi zimanekî rexneyî vedikole, Neşe Toprak, demek e, li ser têgiha xweşikbûnê ya ji aliyê civakê ve li jinê bûyî bar serê xwe diêşîne û nivîsên li ser diwaran tomar dike. Arşîva xwe ya şexsî ya bi belgekirina tagên li diwarên bajêr hatin nivîsin îfadeyên ji hev cê yên şexsî, siyasî, argo û edebî bi lêgerên li Yenîşehîrê, Bağlarê, Kayapınarê û li Sura Amedê tomar kirine. Nivîsara bi rêketina van nivîsên diwaran pêk anî, ji bo pîrsgrêka temsîlê ji nû ve bide nasîn vegûhestîye dosyayeke dangan. Hûnermendê li derûdora wateyên helbestî difikire, ji bo mirov bi bajêr re biaxive, pê re têkildar be, dengê bajêr bibihîze û wî gûhdar bike û mirov karibe pîrsîna têkiliya di navbera tiştên bi nivîsan were îfadekirin û bi îmajê were temsîlkirin bike, projeyêke bi tenê em dikarin bibihîzin pêk tîne.

Bênav, enstalasyona deng, dimenê lekolîn, 2019
İsimsiz, ses enstalasyonu için araştırma görseli, 2019

Diyarbakır ‘da yaşayan ve çalışan Neşe Toprak, sanat pratiği tuval üzerine basma kumaş gererek ürettiği resimlerle şekillendi. Bu çalışmalarında, kumaştaki desenlerle tuvale çizilen resimsel öğeler arasında birbirini tamamlayan ve şeffaflığı vurgulayan görsel jestler üzerinden özgün, formal bir dil oluşturmaya çalıştı. Toplumsal olarak kadına dayatılan güzellik kavramını eleştirel bir dille inceleyen Toprak, bir süredir Diyarbakır’da rastladığı duvar yazılarını topluyor. Şehrin duvarlarına bırakılan (‘tag’lenen) ve kişisel, siyasî, argo, edebî olarak farklı tonlar içeren ifadeleri belgeleyerek oluşturduğu kişisel arşivini, Diyarbakır’ın Kayapınar, Sur, Bağlar ve Yenîşehir ilçelerinde gezerek bir araya getirdi. Bu duvar yazılarından yola çıkarak ürettiği bir metni ise, temsil problemini yeniden tarif edebilmek için bir ses dosyasına çevirdi. Şehirle konuşmak, şehirle ilişkilenecek, şehrin sesini duymak, şehri dinlemek gibi şiirsel anlamlar etrafında düşünen sanatçı yazıyla ifade edilen ve imajla temsil edilen arasındaki ilişkiyi sorgulamak için, sadece duyabileceğimiz bir proje üretiyor.

MAZLUM YAŞAR

Mazlum Yaşarê li Amedê dixebite û dijîye, Di tevgera wêneyan de bi granî li ser portre, figur, mekan û têkiliyên di navbera tiştan de dixebite. Di kompozîsyonên rûdenê wêneyî yên bi yekbûyîna vegotinî pêk bine de ji gelek hêlan ve ritima tiştê bi tevger û tiştê ravestîyayî tê hêstkirin. Yaşar dixwaze neqşên di vê pêşengehiyê cih digrin de têkiliyên di navbera mekanê û portreye vekole û bide jêpîrsîn. Bi teybetî, dixwaze vegûhestina li Amedê ya piştî sala 1940an helwesta psikolojik û civakî ya xelkê li heremê yên bi girşên betonê dijîyin, ji bo ramandin û niqaşkirinê bike bangî temaşevanan dike. Yaşarê tevna rûyên kesên li vî bajarî tevghîhandî tevna xaniyê vî bajarî re, bi bikaranîna heman metaforê, bandora psikolojik a mekanê bi pêş dixê: “Tevna dera em lê dijîyin, dikare kesatîya me û jîyana me dariçav bike. Wesfandina bandora wê weke eynîkê ye. Ji bo em karibin vê bandorê fêhm bikin, divê em bi granî gûh bidin tiştên mekan ji me re dibêjin û jêpîrsînan li wan bikin.”

Diyarbakır’da yaşayan ve çalışan Mazlum Yaşar, resim pratiğinde ağırlıklı olarak portre, figür, mekân ve nesneler arasında kurulan ilişkiler üzerine çalışır. Resimsel yüzeyi, anlatsal bir bütün olarak oluşturmaya çalıştığı kompozisyonlarında, durağan ile hareketli olanın ritmi farklı yönlerde hissedilir. Yaşar, bu sergide yer alan desenleriyle, mekân ve portre arasındaki ilişkileri sorgulamayı ve incelemeyi amaçlıyor. Özellikle 1940’lı yıllar sonrası Diyarbakır’da gelişen kentleşme ve oluşmuş beton yığını ile birlikte bu bölgede yaşayan halkın, sosyolojik ve psikolojik tavrını, izleyici ile beraber düşünmeye ve tartışmaya davet ediyor. Bu kentin yüzlerini, yaşadıkları evin dokusu ile birleştiren Yaşar ayna metaforunu kullanarak, mekanın psikolojik etkisini vurguluyor: “Yaşadığımız yerin dokusu; karakterimizi ve yaşantılarımızı yansıtabilecek, ayna niteliğinde bir etkiye sahiptir. Bu etkiyi kavramamız için mekânın bize söyleyeceklerini, hafife almaksızın dinlemeli ve sorgulamalıyız.”

Mala Bapîrê Min, Neqşê Li Ser Qaxezê, 2019, 63x49cm
Dedem ve Evi, Kâğıt Üzerine Desen, 2019, 63X49cm

Bavê Fexriya qurba min go îro dinya ewr e
ax lo nabe sayî, hawar li min min rebene
lê li bave fexro derketine taqîbatê tabura
sertê bi sê alayî
hawar li min oy

**Bavê Fexriya, kurban olduğum, dedim
bugün hava bulutludur**

**Ah, hava açmaz, yetişin bana, ben
zavallıya**

**Siirt taburundan üç alay Bavê Fexro'yu
takibe çıkmış**

yetişin bana, eyvah!

gelî gundî û cîranan çima bavê fexro ne li
mal e?
hun dibînin ode ji mêvanan xir û xal e
hawar li min min rebene

**Neden Bavê Fexro evde değil ey
köylüler ve komşular**

**Görüyorsunuz işte oda misafirlerden
bomboş
yetişin bana, ben zavallıya**

bavê fexriya qurba min go ji îne heta îne
hawar li min min rebene
îro sê ro sê şev e bavê fexro birîndar e li
nav nivînê
ezê rabim daw û delingê xwe hilgêvim

herim hadhaka xopan
mala erekêlê hekim, bêjim hekîmo qurba
sîng û berê min rebenê
ji bavê fexro re bike melhema devê vê
birînê hewar li min
heyfa mêra ye di çi halî, hawar li min min
rebenê

**Bavê Fexriya, kurban olduğum,
cumadan cumaya dedim
yetişin bana, ben zavallıya**

**Üç gün üç gecedir Bavê Fexro yatağın
içinde, yaralıdır**

**fistanımı, paçamı toplayarak kalkıp
hadhak viranesine**

**Hekim Erekeî'in evine gideceğim, ey
hekim diyeceğim, kurbanın olduğum,
ben zavallının göğsünü ve
memelerini melhem yap**

**Bavê Fexro'nun yarasının ağzı için,
yetişin bana...**

**karşılığı/intikamı adamların hangi
haldedirler , yetişin bana, ben zavallıya**

min go bavê fexro were em bi destê hevdu
bigrin
ax lo herin çiya, hawar li min min rebenê
lê li min şewitîyê ezê derbasî hêla malê
bûme

bavê fexro bi ser birînê xwe de kûr dinaliya
hewar li min
heyf û xebînetê bavê fexro, suwarê gêjo,
torînê mala ezo
birîndar bû bi sê gulên van romîya ax
hawar li min min rebenê
emrê çûyî cardê nayê min rebenê, min
poşmanê

**Dedim Bavê Fexro gel bir birimizin elini
tutalım**

**Ah lo*, çıkalım dağlara, yetişin bana,
ben zavallıya**

ama ben yanık kadın, eve geçmişim

**Gördüm ki Bavê Fexro, yarasına
derinden inliyor, yetişin bana**

**Gêjo'nun binicisi, Mala Ezo'nun torunu,
Bavê Fexro'ya yazıktır!**

**Haramilerin üç kurşunuyla yaralanmış,
yetişin bana, ben zavallıya**

**Giden ömür bir daha gelmez, ben
zavallıya, ben pişman olan kadına!**
bavê fexriya qurba min go bi qîzanî
pir delal bûm hawar li min min rebenê
gidî qurban bi bûkanî ; karxezal bûm
hewar li min
bişewite mala mêrê xirab û romîyan

çawa sala îsal pîr û qal bûm
ax emrê çûyî cardê nayê min poşmane

**Bavê Fexriya, kurban olduğum,dedim
genç kızken çok güzeldim, yetişin
bana, ben zavallıya**

**Ah, geçen ömür geri gelmez, ben,
pişman olan kadına**

**Bavê Fexriya, kurban olduğum,dedim
genç kızken ben çok güzeldim,
yetişin bana, ben zavallıya**

**Aman, kurban olduğum, gelin iken,
ahuydum, yetişin bana**

**Yansın evleri kötü adamların
haramilerin**

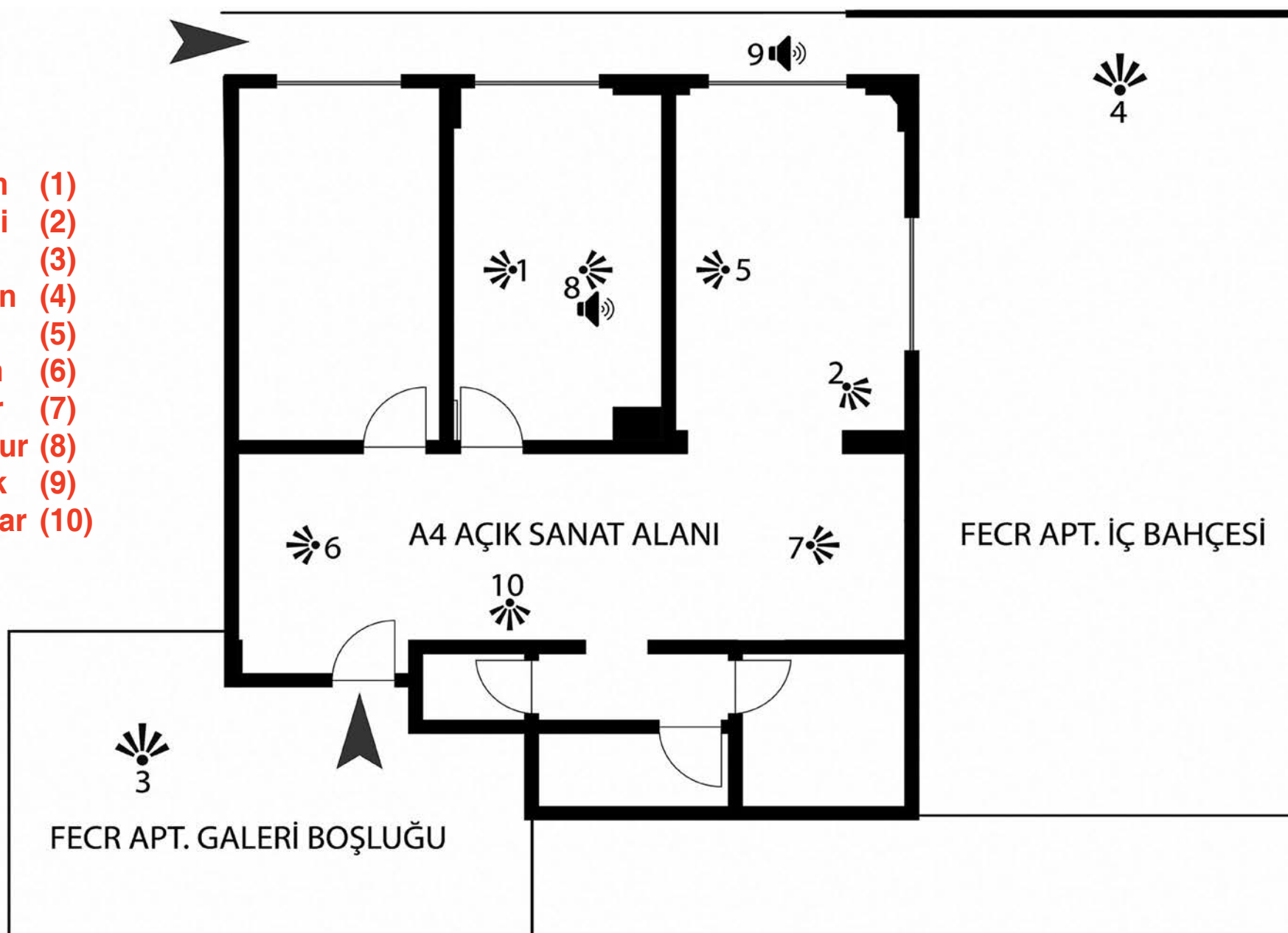
**Nasıl bu yıl ihtiyarladım, yaşlandım
ah giden ömür daha da geri gelmez,
ben pişman olan kadına**

Em ji bo wergêrên kurdî- tirkî , spasîyên xwe
pêşkêşî Sermest Semir dikin. Mala wî ava.

Kurmanciden Türkçeye çeviri için Sermest Semir'
e teşekkür ederiz.

*** lo eril birine (erkek) seslenme
biçimidir.**

Servet Aslan (1)
Ceylan Çiftçi (2)
Nazlı Ergen (3)
Nadan Özcan (4)
Zelal Özkan (5)
Eylem Sayın (6)
Bahar Tokur (7)
Evindar Tokur (8)
Neşe Toprak (9)
Mazlum Yaşar (10)

A4 AÇIK SANAT ALANI RIDVAN KUDAY VE AZİZ TİLKİ TARAFINDAN YÜRÜTÜLEN VE KAR AMACI GÜTMİYEN BİR SANAT İNİSİYATİFİDİR.

Destegi için Kültür için Alan'a teşekkür ederiz.

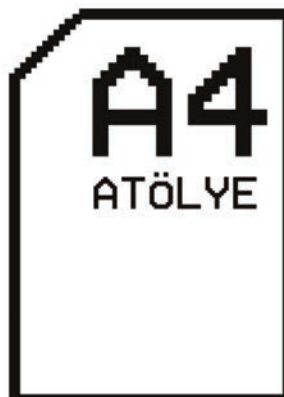
“Diyarbakır Peşrevi eşliğinde Beraber ve Solo” sergisi eş küratörleri, ilham kaynakları Amed’in kalbine, Forensic Architecture’ın gözüne, Onnik Dinkjian’ın sesine ve Tahir Elçi’nin değerli hatırasına içtenlikle teşekkür eder. Cengiz Tekin, Şener Özmen, Nûdem Hezex, Loading, Nihat Tezer, Teyfik İplikçi, Prof. Dr. Alaattin Selçuk Ertekin, Fırat Kaplan, Mümin Ağcakaya, Ali Vuranel, Tigris Haber Gazetesi, Gölge Kıraathanesi, Bezgin Bekir & Kültür Sanat’ a yardımlarından ve Fecr Apartmanı sakinlerine anlayışlarından dolayı teşekkür ederiz.

MEYDANA HUNERÊ YA A4Ê ÎNSÎYATÎFEKE HUNERÎ YE YA ALÎYÊ RIDVAN KUDAY Î AZÎZ TÎLKÎ BÎRÊVEBÎRÎN TÎ ARMANCÊN KARKÎRÎNÊ NAHEWÎNE.

Ji bo piştgirî û alîkarîya Kültür için Alan’ê mala wan ava.

Hevkarên kuratorîya “Li Ber Pêşreva Amedê Bi Hev Re û Solo” ji jêderka îlhamê dile Amedê re, ji çavên Forensic Architectureyî re, ji dengê Onnik Dinkjiayî re û ji bîranîna bi qîmet a Tahir Elçi re spasîyan dikin. Ji bo alîkarîyan em spasîyên xwe pêşkêşî Cengiz Tekin, Şener Özmen, Nûdem Hezex, Loading, Nihat Tezer, Teyfik İplikçi, Prof. Dr. Alaattin Selçuk, Fırat Kaplan, Mümin Ağcakaya, Ali Vuranel, Rojnameya Tigris Haber, Qehwexaneya Gölge, Bezgin Bekir & Çand û Huner û Apartmana Fecr mala wan ava.

A4 özel sayısı - Hejmara A4ê ya bi teybetî paracuratorial: Dicle Beştaş & Misal Adnan Yıldız

A4 AÇIK SANAT ALANI,
KOOPERATİFLER MAH.
CAHİT SITKI TARANCI
2. SOK. FECR AP. NO.2
YENİŞEHİR/DİYARBAKIR
A4 MEYDANA HUNERÊ
TAXA KOOPERATİFLERÊ.
KOLANA 2AN A CAHİT
SITKI TARANCI. AP.
FECRÊ. NO.2
YENİŞEHİR/DİYARBEKİR

GÖLGE
KOOPERATİFLER MAH.
CAHİT SITKI TARANCI 2. SOK.
KUPIK AP. ALTI
YENİŞEHİR/DİYARBAKIR
GÖLGE/Sİ
TAXA KOOPERATİFLERÊ.
KOLANA CAHİT SITKI
TARANCIYÊ 2. Lİ BİN
APARTİMANA KUPİK.
YENİŞEHİR/DİYARBEKİR

BEZGİN BEKİR KÜLTÜR &
SANAT
FIRAT MAH. MAHABAD
BULVARI MEDMAHABAD
SİTESİ ALTI NO:74/A
DİYARBAKIR
BEZGİN BEKİR ÇAND &
HÜNER
TAXA FIRATÊ. BULVARA
MAHABADÊ. BİNÊ SİTEYA
MEDMAHABADÊ NO:74/A
DİYARBEKİR

Ji bo wergerên tirkî-kurdî
nivîsarên "Bi hev re û
solo"yê spasîyên xwe pêşkêşî
Nûdem Hezex dikin. Mala wî ava.

Beraber ve Solo metinleri
Kurmaciye çevirisi için
Nûdem Hezex'e teşekkür ederiz.

**Kültür
için
Alan**